

Το ασυνείδητο, ως γλώσσα του άλλου

Παρασκευή Φαρμάκη

Δρ. Φιλολογίας Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

Περίληψη

Η παρούσα εισήγηση εδράζεται στις έγκριτες θεωρίες της ψυχανάλυσης των ιδρυτών των αντίστοιχων ψυχαναλυτικών σχολών: Sigmund Freud (1856-1939), Alfred Adler (1870-1937), Carl Jung (1875-1961) και Jacques Lacan (1901-1981). Ο S. Freud, ιδρυτής της ψυχανάλυσης, θεμελιώνει την αρχή αυτής μέσω της διαίρεσης της ψυχής σε συνειδητό και ασυνείδητο. Η εν λόγω μελέτη θέτει, ως κεντρική προτεραιότητα διερεύνησης, το ασυνείδητο. Για να κατανοήσουμε την ψυχική ζωή, γράφει ο S. Freud, πρέπει να διεισδύσουμε μέσα στο ασυνείδητο, το βάθος της ψυχικής ζωής. Το ασυνείδητο είναι ο ίδιος ο ψυχισμός μας και η κύρια πραγματικότητά του. Το πρωτότυπο, η πραγματική μορφή του ασυνειδήτου, είναι κάθε απωθημένο, τα λανθάνοντα ψυχικά γεγονότα, ως μια καθαρή μορφή του ασυνειδήτου, όταν οι ασυνείδητες καταστάσεις ενεργούν κατά τρόπο άμεσο και κυριαρχικό. Η μετάλλαξη των εκδηλούμενων ψυχικών διαδικασιών επιτυγχάνεται μέσω του συνδέσμου, που διαθέτουν αυτές, φύσει προς τις αντίστοιχες λεκτικές παραστάσεις, τον Λόγο – τη Γλώσσα. Αν ο S. Freud συνδέει τη γλώσσα με το ψυχοπαθολογικό σύμπτωμα, ο J. Lacan ανακαλύπτει ότι ολόκληρη η ασυνείδητη περιοχή δομείται ως γλώσσα. Η προσφυγή του J. Lacan στη γλώσσα, παραπέμπει σε ένα ατομικό υποκείμενο και ένα αντικείμενο, νοούμενο ως τον «άλλον», ως την ετερότητα, τον εκπρόσωπο της κοινωνικής πραγματικότητας.

Λέξεις-κλειδιά: συνειδητό, ασυνείδητο

The unconscious as the discourse of the other

Paraskevi Farmaki

PhD in Philology, University of Ioannina

Abstract

This presentation is rooted in the highly respected theories of psychoanalysis of the founders of the relevant schools of psychoanalysis: Sigmund Freud (1856-1939), Alfred Adler (1870-1937), Carl Jung (1875-1961) and Jacques Lacan (1901-1981). S. Freud, the founder of psychoanalysis, establishes its principle through the division of soul into conscious and unconscious. The present study establishes as a key research priority the term unconscious. S. Freud writes that in order to understand mental (or psychic) life, we must make a deep incursion into the unconscious, the depth of psychic life. The unconscious is our psychism itself and its basic reality. The prototype, the actual form of the unconscious, is every repressed occurrence, the latent mental happenings, being a clear form of unconscious when unconscious situations emerge and function in a direct and absolute manner. The transformation of the psychic energies manifested in the area of consciousness is achieved through their connection by nature to the corresponding verbal representations, namely Speech – Language. If S. Freud links language with the psychopathological symptom, J. Lacan discovers that the entire unconscious area is constructed as language. J. Lacan's recourse to language refers to an individual subject and an object considered as the "other", as the otherness, the agent of the social reality.

Key-words: conscious, unconscious

Επιχειρείται, κατ' αρχάς και κατά το αναγκαίον, ο προσδιορισμός των όρων: συνειδητό και ασυνειδητό, ως τη διαίρεση της ψυχής, θεμελιώδους αρχής της ψυχανάλυσης, σύμφωνα με τον S. Freud.

Τοιουτοτρόπως, τίθεται το πρόβλημα της αντιθετικότητας, ως αξίωμα συνυφασμένο με την ανθρώπινη φύση.

Η εν λόγω εισήγηση θέτει, ως κεντρική προτεραιότητα διερεύνησης, τον όρον: ασυνειδητό.

Η ερμηνευτική ψυχαναλυτική θεώρηση περί του ασυνειδήτου επιδέχεται την αναγκαιότητα σύνδεσης του όρου αυτού, αφενός με την έννοια της λειτουργίας του αφετέρου με την έννοια της ανατομικής ανάλυσης του συνειδητού, ως μιας ποιότητας του ψυχικού κόσμου, όχι όμως, ως την καθ' εαυτήν ουσίαν του ψυχικού κόσμου.

Ο S. Freud θεμελιώνει την αρχή: ότι οι ψυχικές ενέργειες αποτελούν οργανισμό συγκροτημένο και ενιαίο. Η ενιαία και συγκροτημένη αυτή οργάνωση αποτελεί το προσωπικό Εγώ.

Με αυτό το Εγώ συνδέεται η συνείδηση. Το συνειδητό και το ασυνειδητό είναι οι μόνες ιδιότητες που μπορούν να αποτελέσουν μέσον ερεύνης του σκοτεινού βάθους της ανθρώπινης ψυχής.

Η συνείδηση αποτελεί την επιφάνεια του ψυχικού μηχανισμού.

Ο S. Freud υποστηρίζει ότι όλες οι γνώσεις μας συνδέονται πάντοτε με τη συνείδηση. Καταλήγει δε, επεξηγηματικά, ότι η διάρθρωση της συνείδησης αποτελεί σύστημα πλησιέστερο προς τον εξωτερικό κόσμο, και τούτο ισχύει καθότι όλες οι αντιλήψεις μας, που προσλαμβάνουμε από τα έξω (αισθητηριακές αντιλήψεις) αλλά και τα από έσω (αισθήσεις και αισθήματα) είναι συνειδητές.

Ακολούθως τίθεται και το ερώτημα:

Ποιο το σημαινόμενο των εσώτερων διεργασιών της σκέψης, τις οποίες ονομάζουμε διανοητικές;

Αυτές είναι μεταθέσεις της ψυχικής ενέργειας, δηλαδή οι διεργασίες εκείνες, οι οποίες δημιουργούνται στο εσωτερικό του ψυχικού μηχανισμού, και οι οποίες κινητοποιούνται προς την επιφάνεια της συνείδησης;

Μήπως, πάλι, η συνείδηση λειτουργεί έτσι ώστε να πραγματώσει μαζί τους συνδυασμό και συνειρμό;

Ασφαλώς, υποστηρίζει ο S. Freud, και επεξηγεί τούτο καθότι οι διεργασίες αυτές αντιπροσωπεύουν μετακινήσεις της ψυχικής ενέργειας, συμβαίνουν στο εσωτερικό της ψυχής, και, καθώς αυτή η ενέργεια βαίνει προς τη δράση, οι ψυχικές διεργασίες

οδηγούνται προς την επιφάνεια-συνείδηση, διαδικασία, η οποία κινητοποιεί τη συνειδητότητα.

Στη βάση της θεμελιώδους αρχής, κατά το S. Freud, περί της σημασιολογικής υφής και λειτουργίας του «Εγώ», το ψυχικό στοιχείο, που ασκεί τον έλεγχο σε όλες τις μερικές ενέργειες, αποτελεί και το σημείο εκκίνησης των απωθήσεων, στις οποίες οφείλεται, άλλοτε μεν ο αποκλεισμός ορισμένων ψυχικών τάσεων από τη συνείδηση, ενώ άλλοτε δε προκαλείται η παντελής αδυναμία εκδήλωσης ή έκφρασης αυτών.

Στην περίπτωση αυτή η ψυχανάλυση παρεμβαίνει για να διαπιστωθεί το εξής: ότι, αν ορισμένες καταστάσεις δεν μπορούν να γίνουν συνειδητές, αυτό προέρχεται από το γεγονός ότι υφίσταται μια δύναμη ανασταλτική. Επομένως στο ίδιο το Εγώ ανευρίσκεται κάτι, το οποίο είναι κι αυτό ασυνείδητο, ωσεί απωθημένο.

Από αυτήν την εμπειρία για την ψυχαναλυτική πράξη, προκύπτει ότι θα αντιμετωπίζονται ασάφειες και δυσκολίες κατά την εκάστοτε ερμηνεία των συνεπειών ως προς την αντίληψή μας για το ασυνείδητο!

Ο S. Freud για την αποτροπή των δυσχερειών αυτών, που οφείλονται στη σύγκρουση ανάμεσα στο συνειδητό και το ασυνείδητο, θεωρεί ότι η αντίθεση αυτή πρέπει να αντικατασταθεί, μέσω της γνώσης μας περί των δομικών συσχετισμών του ψυχισμού: εκείνων ανάμεσα στο συνεκτικό Εγώ και το απωθημένο, που έχει αποσπασθεί από αυτό.

Το πρωτότυπο, η πραγματική μορφή του ασυνείδητου είναι κάθε απωθημένο, τα λανθάνοντα ψυχικά γεγονότα, ως και μια καθαρή μορφή «ασυνείδητου», όταν οι ασυνείδητες καταστάσεις προβάλλουν και ενεργούν κατά τρόπον άμεσο και κυριαρχικό. Τούτο επιτυγχάνεται μέσω μίας σύνδεσης με τις αντίστοιχες λεκτικές παραστάσεις. Αυτές αποτελούν ίχνη της μνήμης, ήσαν κάποτε αντιλήψεις και μπορούν, όπως τα κατάλοιπα της μνήμης, να γίνουν πάλι συνειδητές.

Συνεπώς, καταλήγει ο S. Freud, όλες οι γνώσεις μας συνδέονται με τη συνείδηση, καθότι το ασυνείδητο γίνεται αντικείμενο γνώσης, τότε μόνον, όταν το καταστήσουμε συνειδητό.

Επομένως, εκ νέου τίθεται το ερώτημα: Πώς τα στοιχεία: ασυνείδητα, απωθημένα ή μη απωθημένα, μεταλλάσσονται σε λειτουργικές συνειδητές γνώσεις, καθώς ανυψώνονται στην επιφάνεια του ψυχικού μηχανισμού του ατόμου;

Αναγκαίος κρίνεται, εδώ, ο διαχωρισμός μεταξύ των έντονων ψυχικών ενεργειών, που μπορούν να εκδηλωθούν στον χώρο της συνείδησης και εκείνων, οι οποίες αδυνατούν να γίνουν συνειδητές.

Η κατάσταση των δευτέρων αυτών απαντάται με τον ψυχαναλυτικό όρο απόθηση ενώ η δύναμη, η οποία δημιουργεί και διατηρεί την απόθηση, εμφανίζεται, ως μορφή αντιστάσεως. (Από εργαστηριακά πειράματα του S. Freud).

Η μετάλλαξη αυτή των εκδηλουμένων ψυχικών ενεργειών στον χώρο της συνείδησης, επιτυγχάνεται μέσω του συνδέσμου, που διαθέτουν αυτές φύσει προς τις αντίστοιχες λεκτικές παραστάσεις, τον Λόγο – τη Γλώσσα.

Ολόκληρη η αυστηρή παράδοση του δυτικού ορθολογισμού, άρρηκτα προσδεδεμένη στο σκεπτόμενο εγώ της συνείδησης (cogito), σηματοδοτεί την αναφορά στο έργο του Γάλλου ψυχιάτρου και ψυχαναλυτή, Jacques Lacan (1901-1981).

Ο J. Lacan ανεβάζει στην επιφάνεια της συνείδησης σημαντικά ποσοστά της λανθάνουσας σκέψης κατά τον S. Freud και εισάγει τη χαώδη πλευρά της ύπαρξης αντιστικτικά προς τη συνείδησή της, τον παντογνώστη εαυτό της.

Αφενός αντιπαραθέτει στη λογική δομή της τελευταίας την εφιαλτική πελαγοδρόμηση του ασυνείδητου, τα νοήματα με τα οποία το πυροδοτούν οι άλλοι, δηλαδή το κοινωνικό περιβάλλον, αφετέρου επιχειρεί τη διερεύνηση του γλωσσικού κύματος, που εγείρει τον πρωταρχικό αυτόν διχασμό, την παραγνώριση του «συνειδητού» και τους παραλογικούς κραδασμούς που προκαλεί ο λόγος των άλλων.

Αν ο S. Freud συνδέει τη γλώσσα με το ψυχοπαθολογικό σύμπτωμα, ο J. Lacan ανακαλύπτει ότι ολόκληρη η ασυνείδητη περιοχή δομείται, ως γλώσσα, καθότι μόνον ως γλώσσα είναι δυνατή η προσπέλαση σ' αυτή της δύναμης της σκέψης του «εγώ» του ατόμου· έξω από τη γλώσσα αντηχεί η βοή του κενού δηλαδή το τίποτε.

Κατά τον J. Lacan, στη γλώσσα εμφανίζονται τρία επίπεδα του υποκειμένου – εγώ, ενόσω διανύει την εργώδη πορεία του προς τους άλλους – τον άλλον (το φανταστικό-το συμβολικό-το πραγματικό).

Ως μείζων τομή στο συνειδησιακό προσωπείο της ύπαρξης κρίνεται η θεώρηση του συμβολικού επιπέδου.

Εδώ, το ολοκληρωμένο πλέον εγώ, αποξενωμένο από το φανταστικό στάδιο, εισέρχεται στον κόσμο – στην ολότητα του ασυνείδητου, ως τον χώρο της διυποκειμενικότητας. Συνυπάρχει με τους άλλους και υφίσταται τη συμβολική ομιλία τους, που εκπροσωπεί τον κόσμο.

Οι λανθάνουσες απαγορεύσεις του ασυνείδητου, πλέον, μέσω της εσωτερικής δύναμης (το ψυχοειδές), το οποίο οργανώνει, στοχάζεται και διέπει τα φαινόμενα του ψυχικού βίου, αποκτούν τώρα τη λελογισμένη μορφή του συλλογικού λόγου (το εγώ),

την ομιλία, ως μέρος της ολότητας-συνιστώσης του άλλου και του εγώ, θεωρούμενης ότι συνυπάρχει με τους άλλους όπως ως άνω αναφέρθηκε.

Ο «άλλος», εν προκειμένω, παρίσταται έναντι του εγώ, ως εκπρόσωπος της κοινωνικής πραγματικότητας και δια του λόγου του (το εγώ) θραύει την αυτοαναγνώρισή του σε ατομικότητα, καθιστώντας ζωντανή τη σχέση των ομιλούντων.

Πρόκειται για το περιεχόμενο που προσδιορίζει τον εκάστοτε λόγον του πράγματος, την εσωτερική μορφή. Τούτο μας οδηγεί και στην έννοια της αριστοτελικής μίμησης, καθώς δεν πρόκειται για αναπαράσταση αλλά δημιουργημένο περιεχόμενο λόγου.

Ο άλλος και το εγώ, οι ομιλίες μου, αποτελούν μια ολότητα, κατά τον J. Lacan.

Η προσφυγή του J. Lacan στη γλώσσα, ως τόπο παραστάσεως του «ασυνειδήτου», περιορίζει την ατομικότητα του εγώ, με δεδομένο ότι η έννοια του άλλου πλέον έχει διϋποκειμενικό χαρακτήρα.

Τοιουτοτρόπως, η γλωσσική παρουσία του άλλου παραπέμπει σε μια συλλογική υπερδομή, την οποίαν ο Λακάν θεωρεί μεταβλητή εντός του ιστορικού χρόνου, επίσης, εντός του οποίου χρόνου γεννάται, συντηρείται και αναπαράγεται σε μια συγκεκριμένη κοινωνική οργάνωση.

Επομένως, ο κοινωνικός άνθρωπος παρουσιάζεται ως εκφραστής της σχέσης ανάμεσα σ' ένα ατομικό υποκείμενο και ένα αντικείμενο, συγκροτούμενο από τον κοινωνικό και φυσικό κόσμο που την περικλείει, με τον οποίο δημιουργεί σχέση αλληλεπίδρασης.

Το αίτιο πραγμάτωσης της σχέσης αυτής είναι η γλώσσα – μάλιστα ο εκφωνούμενος λόγος.

Στη δε φυσική λειτουργία του ατόμου-μέλους της αρχέγονης ανθρώπινης κοινότητας, η νόηση αποτελεί την ανώτερη μορφή δράσης, το εργαλείο της εννοιακής σκέψης.

Αναγκαία δε κρίνεται η διευκρίνιση, ως εξής:

Όταν, το υποκείμενο (Εγώ) αντιμετωπίζει δυσκολία κατά την οργάνωση της σκέψης του, δηλαδή, ως προς την ορθή διάταξη των εννοιών και τον σύνδεσμο που έχουν προς τις αντίστοιχες λεκτικές παραστάσεις, αυτό συνεπάγεται την ανεπαρκή κατανόηση εκ μέρους του Άλλου.

Συγκεκριμένα, η σκέψη, εν προκειμένω, θεωρείται, ως πραγματικότητα συγκεχυμένη και ασαφής. Επομένως, στο πεδίο της λειτουργίας-ομιλίας διαταράσσεται πρωτίστως ολόκληρη η ασυνείδητη περιοχή, η δομημένη μέσω της γλώσσας, σύμφωνα

με τον θεωρητικό λόγον του J. Lacan. Συνακολούθως, ακυρώνεται και η «αλήθεια» της επικοινωνίας, η πραγμάτωση ομιλίας.

Όταν δημιουργούμε σκέψη, αποδιδόμενη σε σαφή λεκτική έκφραση, τότε ο εκδηλούμενος λόγος της σκέψης αποκτά σαφήνεια, ακρίβεια, πληρότητα.

Επίσης, ο λόγος αυτός νοείται ως μέσον της σκέψης, όμως, ως αρθρωμένος λόγος: οσαύτως δε, ως πεδίο της υπερατομικής πραγματικότητας του υποκειμένου – Εγώ. Ο σχετικός ψυχαναλυτικός όρος αναφέρεται ως διϋποκειμενικότητα, και αφορά στην ψυχαναλυτική πρακτική, παρά σε μια νέα τεχνική ερμηνείας, κατά το S. Freud, οι μαθητές του οποίου μάλιστα απέδωσαν ως τόπο του αναλυτή το εγώ και ως τεχνική τον διαχωρισμό του υποκειμένου από τον Άλλο.

Έτσι, ο J. Lacan θα απελευθερωθεί από την ιδέα της διϋποκειμενικότητας. Κατά τούτο σημειώνεται η διαφορά στη νοηματική απόδοση του όρου διϋποκειμενικότητα μεταξύ των S. Freud και J. Lacan.

Στη θέση αυτή εστιάζεται η νέα τεχνική, η διϋποκειμενική – συμβολική ερμηνεία, κατά J. Lacan, ενώ καταδεικνύεται η θεμελιώδης σημασία του Λακανικού έργου, η οποία διανοίγει την οδό της προοπτικής ανάπτυξης νέων ψυχαναλυτικών θεωριών ακόμη και του ιδίου του J. Lacan (π.χ. το αντίστροφο της ψυχανάλυσης).

Στην περίπτωση αυτή η πολιτική ή κοινωνική δράση προσλαμβάνει συνεκτική μορφή, δυνατή συνείδηση της κοινότητας. Και τα δύο αποτελούν προϋποθέσεις υψίστης σημασίας δημιουργικής ανθρώπινης δράσης (ήτοι τέχνη, φιλοσοφία, αναβάθμιση ταξικής οργάνωσης). Αυτή καθεαυτή η συνεκτικότητα της κοινότητας νοείται ως ουσιώδης συλλογική δράση του κόσμου και των επιπέδων αυτού, αναγκαίες υπερβάσεις ενός άλλου κόσμου, εκείνου της αλλοτρίωσης.

Ως κατακλείδα κοινωνικού προβληματισμού, στους χαλεπούς καιρούς, υπαγορεύεται η αναγκαιότητα να μελετήσουμε τα συναφή ζητήματα από την άποψη του Άλλου (λόγος περί ετερότητας). Τούτο είναι ένα διακύβευμα που θα υπονομεύσει ή θα εμπλουτίσει τις αρχικές μας αντιλήψεις, εντός των προκαθορισμένων πνευματικών πολιτισμικών ορίων;

Βιβλιογραφία

Axele, Dr. (1980). *Ψυχανάλυση, Αντλερ-Φρόυντ-Γιούνγκ*, Αθήνα: Βιβλιοθήκη για όλους.

Βέλτσος, Γ. (1976). *Κοινωνία και Γλώσσα*. Αθήνα: Παπαζήση.

- Cummins J. (2003). *Ταυτότητες υπό διαπραγμάτευση. Εκπαίδευση με Σκοπό την Ενδυνάμωση σε μία Κοινωνία της Ετερότητας*. Αθήνα: Gutenberg.
- Freud, S. (2008). *Ψυχανάλυση*. Αθήνα: Πλέθρον.
- Goldman, L. (1986). *Διαλεκτικές Έρευνες*. Αθήνα: Γνώση.
- Jung, C. G. *Τα προβλήματα της Σύγχρονης Ψυχής*. Αθήνα: Ζουμπουλάκης-Βιβλιοθήκη για όλους.
- Jung, C. G. (1942). *Η Ψυχολογία του Ασυνειδήτου*. Αθήνα: Γκοβόστης.
- Lacan, J. (2005). *Λειτουργία και πεδίο της ομιλίας και της γλώσσας στην Ψυχανάλυση*. Αθήνα: Εκκρεμές.
- Zavalloni, M., Louis-Guerin, C. (1976). *Κοινωνική Ταυτότητα και Συνείδηση. Διαφορική Σημασία των Χαρακτηριστικών για τον Εαυτό και τον Άλλο*. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.

First, in so far as necessary, an attempt is made to define the terms: conscious and unconscious as the division of the soul, a fundamental principle of psychoanalysis according to S. Freud.

Thus, the problem of oppositeness arises as an axiom connected with human nature.

This presentation establishes as a key research priority the term unconscious.

The psychoanalytic interpretative approach to unconscious is susceptible to the need for linking this term on one hand with the meaning of its function and on the other with the notion of a dissecting analysis of the conscious as a quality of the psychic world, not being identified however as the essence in itself of the psychic world.

S. Freud establishes the principle that all psychic energies form a structured and coherent organization. This uniform and cohesive entity is the individual Ego.

Consciousness is connected with this Ego. The conscious and the unconscious are the only qualities that could be a means for the exploration of the dark depths of the human soul.

Consciousness is the surface of the psychic mechanism.

S. Freud maintains that all our knowledge is always connected with consciousness. And, he concludes, by clarifying, that the makeup of consciousness is a system closest to the outside world. This is true since all our perceptions, which are formed either from the external world (i.e. sensory perceptions) or from our inner world (i.e. sensations and feelings), are conscious.

Subsequently, it may be asked:

What is the signifier of the innermost thinking processes that we call mental?

Are these processes displacements of the psychic energy, namely processes, which are created within the psychic mechanism, and which are mobilized to reach the surface of consciousness?

What if, again, consciousness functions so as to realize with them a combination and an association?

Definitely, S. Freud asserts, and illustrates this by claiming that these processes represent displacements of the psychic energy occurring inside the soul and, as this energy progresses to action, the psychic energies emerge to the surface – consciousness, a process that mobilizes awareness.

According to S. Freud, based on the fundamental principle of the semantic texture and function of “Ego”, the latter is the psychic element that exerts control over all partial

psychic energies and the starting point of repressions. These are sometimes responsible for the exclusion of some psychic tendencies from the consciousness and sometimes for the complete absence of their manifestation or expression.

In this case psychoanalysis intervenes for establishing the following: if certain situations cannot become conscious, this is attributed to the fact that there exists an inhibitory power. Consequently, something that is also unconscious, as if “repressed”, is found in Ego itself.

From this experience, obtained from psychoanalytic practice, it results that ambiguities and difficulties shall be encountered in each interpretation of the consequences as regards our view on the unconscious!

S. Freud in order to prevent these difficulties, which are attributed to the conflict between the conscious and the unconscious, considers that this contradiction must be replaced through our knowledge on the structural correlations of psychism, specifically those between the coherent Ego and the repressed that has been detached from it.

The prototype, the precise nature of the unconscious, is every repressed occurrence, the latent mental happenings, being a pure form of unconscious, when unconscious situations emerge and function in a direct and absolute manner. This is achieved through a connection with the corresponding verbal representations. The latter constitute traces of the memory; they were once perceptions and may, as the leftovers of memory, become conscious again.

It therefore follows, S. Freud concludes, all our knowledge is connected with consciousness since the unconscious becomes the subject matter of knowledge only when we make it conscious.

Hence, the question once again raised is: How the unconscious, repressed or non-repressed, elements-occurrences are transformed into functional knowledge as they emerge to the surface of the psychic mechanism of the individual?

Here, it is deemed necessary the division between intense psychic energies, which are either these manifested in the area of consciousness or those which fail to become conscious.

The condition of the second is known by way of the psychoanalytic term called repression while the force, which creates and maintains repression, appears as a form of resistance. (From laboratory tests conducted by S. Freud).

This transformation of the psychic energies manifested in the area of consciousness is achieved through their connection by nature to the corresponding verbal representations, namely Speech – Language.

The entire austere tradition of Western rationalism, indissolubly linked to the thinking ego of consciousness (*cogito*), signifies the reference to the work of the French psychiatrist and psychoanalyst, Jacques Lacan (1901-1981).

According to S. Freud, J. Lacan brings to the surface of the conscience significant percentages of the latent thought, introducing the chaotic side of human existence as a counterpoint to its conscience, its all-knowing self.

On one hand he sets the logical structure of the latter against the nightmarish diffuseness and confusion of the unconscious, the concepts by which it is provoked by the others, that is the social environment, while on the other he attempts to explore the linguistic wave that triggers this principal division, the denigration of the conscious and the irrational impact caused by the discourse of the others.

If S. Freud links language with the psychopathological symptom, J. Lacan discovers that the entire unconscious area is constructed as language because only as language is possible that the power of thought of the individual's ego can have access to it; outside language echoes the uproar of emptiness, which is nothingness.

According to J. Lacan, three orders of the subject-ego (i.e. imaginary-symbolic-real) are apparent in language whilst the subject – ego experiences his painstaking moving towards the others – the other.

The vision of the symbolic order is considered as a major breakthrough with regard to the conscientious guise of the existence.

Here, the already integrated ego, alienated from the imaginary phase, enters the world, into the wholeness of the unconscious, seen as the area of intersubjectivity. Ego coexists with others and suffers their symbolic discourse that represents the world.

Now, the latent prohibitions of the unconscious, through the internal strength (the psychoid), which organizes, reflects on and governs the phenomena of the psychological life, adopt the rational form of the collective speech (the ego), or discourse, as a part of the entirety-component of the other and the ego, perceived as coexisting with others, as previously mentioned.

In this connection, the “other” enters an appearance before ego as an agent of the social reality and via its speech (the ego) fragments its self-identification in individuality, thereby making the speakers' relationship alive.

It relates to the content that determines every time the speech of the object, the internal configuration. This leads us to the notion of the Aristotelian mimesis since it is not about an enactment but the created content of speech.

According to J. Lacan, the other and the ego, my discourse, constitute a whole.

J. Lacan's recourse to language as the venue of appearance for the unconscious, restrains the individuality of the ego, given that the concept of the other has already assumed an intersubjective character.

Thus, the linguistic presence of the other refers to a collective superstructure, which J. Lacan considers a variable within the historical period where a particular social organization is also born, maintained and reproduced.

Hence, the social human being is presented as the mouthpiece of the relationship between an individual subject and an object, composed of the social and natural world that surrounds it, with which it establishes an interactive relationship.

The reason of making this relationship happen is language and indeed the discourse pronounced.

Cognition, as regards the natural function of an individual-member of the primeval human societies, is the superior form of action, the tool of conceptual thought.

The following elucidation appears to be necessary:

When the subject (Ego) faces difficulties in organizing his thoughts, namely with regard to the proper pattern of concepts and their connection to the corresponding verbal representations, this entails an inadequate understanding on behalf of the Other.

In particular, thought, in the present case, is considered as a confused and unclear reality. Thereby, in the field of function – speech, the entire unconscious area, which, according to J. Lacan's theory, is structured through language, is first and foremost disturbed. Consequently, the "truth" of communication, the realization of speech is annulled.

When we create thought, brought about by clear verbal expression, then the manifested speech of thought becomes clear, accurate and complete. Moreover, this speech is considered as a vehicle of thought, this time however as articulated speech. It is also considered as the venue of the hyperindividual reality of the subject – Ego. The relevant psychoanalytic term is referred to as intersubjectivity and concerns the psychoanalytical practice rather than a new interpretation technique, according to S. Freud, the students of who, in fact, ascribed, as the field of the analyst, the ego and as a technique the separation of the subject from the Other.

Thus, J. Lacan freed himself from the idea of “intersubjectivity”. In this respect, it is noted the difference between S. Freud και J. Lacan as it regards the conceptual rendition of the term “intersubjectivity”.

This new technique, the intersubjective – symbolic interpretation, according to J. Lacan, is focused on this position while it is demonstrated the fundamental importance of the Lacanian work, which paves the way for the perspective development of new psychoanalytic theories even for J. Lacan himself (for instance, the opposite of psychoanalysis).

In this case, political or social action assumes a coherent form, a strong feeling of the community. Both comprise the preconditions for creative human action of the highest importance (i.e. art, philosophy, upgrade of class-determined organization). The coherence of the community in itself is considered as an essential collective action of the world and its levels, a necessary transcendence of another world, that of alienation.

As a conclusion of social concern at the precarious times, it is necessary to study the relevant issues from the viewpoint of the Other (discourse for the otherness). Is this a key issue (and a challenge) that will either undermine or enrich our initial perceptions within the predefined mental cultural limits?

References

- Axele, Dr. (1980). *Psychoanalysis, Adler-Freud-Jung*, Athens: Zoumboulakis-Bookcase for all.
- Cummins J. (2003). *Negotiating Identities. Education for Empowerment in a Diverse Society*. Athens: Gutenberg.
- Freud, S. (2008). *Psychoanalysis*. Athens: Plethron.
- Goldman, L. (1986). *Dialectical Studies*. Athens: Gnosi.
- Jung, C. G. *The Problems of Contemporary Psyche*. Athens: Zoumboulakis-Bookcase for all.
- Jung, C. G. (1942). *Psychology of the Unconscious*. Athens: Govostis.
- Lacan, J. (2005). *The function and field of speech and language in Psychoanalysis*. Athens: Ekremes.
- Zavalloni, M., Guerin C. L. (1976). Social identity and Conscience. *Differential Meaning of the Characteristics for the Self and the Other*. Athens: Ellinika Grammata.
- Veltsos, G. (1976). *Society and Language*. Athens: Papazisis.